

גשר על פני מים סוערים: טיפול שהוא חיפוש אחר תקווה: טיפול במבקשי
מקלט במרפאת "גשר".

[צילום: נורלדין מוסא]

ערב פורום זה הוקדש למציאות הקשה של טיפול בפליטים ומבקשי מקלט בישראל, כפי ששמענו בהרצאתם המרגשת של חברי צוות מרפאת "גשר" (מרפאת בריאות נפש מטעם משרד הבריאות, שהוקמה לצורך טיפול באוכלוסיה זו):
את עבודת המרפאה הציגו ד"ר עידו לוריא, , מנהל המרפאה שלומית בן שמואל וואסים בירומי - מטפלים במרפאה אשר הציגו טיפול ובאמצעותו את מורכבות התהליך הטיפולי ודוויט אבטאיי - מתורגמן ומתווך תרבות, בעצמו פליט מאריתראה .

לקריאה מומלצת: מאמרה של שולמית בן שמואל -

[גשר על פני מים סוערים - סיפור של טיפול שהוא חיפוש אחר תקווה: טיפול במבקשי מקלט במרפאת "גשר"](#)

כמו כן, זכינו להכיר ולשמע את סיפורו של נורלדין מוסא, אשר חיבור מיוחד שלו עם מיכל היימן, אפשר לו להביא את סיפורו ואומנותו כעדות חשובה אל המכון .

ממליצה לקרוא את המאמר שפורסם ב"הארץ" (17.1.2015) - "ממתקן חולות לתערוכה בתל אביב: סיפורו של נורלדין מוסא" לکل החברים שלום,

אני רוצה ראשית להודות לחברים הרבים שהגיעו לערב הפורום האחרון ולקחו חלק בחוויה, לדעתי, בלתי נשכחת. ד"ר עידו לוריא, מנהל מרפאת גשר תאר זאת כך מייל תודה ששלח: "...הייתה הקשבה אמיתית וגילוי איכפתיות, ואולי אפילו אווירה "מחשמלת".. נתתם (לפחות לי) כוח להמשיך בעבודה הזו. "

ובהמשך לדבריה של מיכל היימן, היינו בו זמנית גם צופים - וגם חווינו על בשרנו את היותינו הפוגעים/ הנפגעים, 'בעלי הבית' שמאוימים מלאבד את ביתנו/ צאצאי פליטים שחוו על בשרם את טראומת הפליטות, מטפלים, פסיכואנליטיקאים/ מטופלים כואבים.

היה רגע מחשמל עבורי שבו נורלדין, הצלם, פנה לחנה אולמן ואמר לה שהוא זוכר אותה מאחר שכבר נפגשו. חנה אמנם רכשה בעבר תצלום של נורלדין אך לא פגשה אותו אישית. או שאולי במובן מסוים הם כן נפגשו? דרך התצלום עצמו? דרך איזו שותפות גורל?

הרצאתם המרתקת של שלומית בן שמואל וואסים בירומי קיבלה הד נוסף מול היותו של ואסים ערבי ישראלי שהביא את חרדותיו וכאבו הוא לתוך המפגש, כשבנו הקטן יושב יחד איתנו, לעיתים ניגש אל אביו באמצע ההרצאה. הדור הבא. דוויט, המתרגם, שמוצאו מאריתראה, מלמד אותנו על פתיחת הדלת לזר. שהבית שהכי חשוב לשמור עליו הוא הבית שבלב. נורלדין שכפי שרותי הדגישה, מצלם רק מחוץ למתקן חולות, מנסה דרך פעולה אמנותית למחוק את קיומו של מקום שכזה, "מחסן אדם". ויחד עם זאת מסכים להגיע לכל מקום שבו קולו ישמע, לספר על היחס 'למחפשי המקלט' (תיקון שלו לניסוח הרווח 'מבקשי מקלט') בישראל תוך שמירת עמדה אופטימית. ובמקביל, כשהוא שומע את דוויט המתרגם מספר על עברו הוא בוכה ללא הפסקה.